

VYRIAUSYBĖS ATSTOVAS VILNIAUS APSKRITYJE

Vilniaus miesto savivaldybės tarybai

Kopija

Vilniaus miesto savivaldybės merui Remigijui Šimašui

TEIKIMAS DĖL VILNIAUS MIESTO SAVIVALDYBĖS TARYBOS 2017 M. VASARIO 1 D. SPRENDIMO NR. 1-809 PAKEITIMO

2017 m. balandžio 12 d. Nr. 1T-8
Vilnius

Vilniaus miesto savivaldybės būsto ir socialinio būsto išnuomojimo ir naudojimo tvarkos aprašo, patvirtinto Vilniaus miesto savivaldybės tarybos 2017 m. vasario 1 d. sprendimu Nr. 1-809 „Dėl Vilniaus miesto savivaldybės būsto ir socialinio būsto išnuomojimo ir naudojimo tvarkos aprašo patvirtinimo“ (toliau – Aprašas), 14 punkte nustatyta: „Jeigu socialinio būsto naudingasis plotas yra didesnis negu Įstatymo 15 straipsnyje nurodytas šio ploto normatyvas, tenkantis asmeniui ar šeimai, esančiam sąraše, būstas siūlomas išsinuomoti kitiems asmenims ar šeimoms, kurių eilės numeris yra vėlesnis, atsižvelgiant į tai, kad siūlomo išsinuomoti būsto naudingasis plotas atitinka šeimos narių skaičiui tenkančią naudingojo ploto normatyvą.“ Lietuvos Respublikos paramos būstui įsigyti ar išsinuomoti įstatymo (toliau – Įstatymas) 15 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad socialinio būsto naudingasis plotas, tenkantis vienam asmeniui ar šeimos nariui, gali viršyti 14 kvadratinį metrų, kai: 1) šeimoje yra neįgaliųjų, asmenų, sergančių lėtinių ligų, įrašytų į Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos patvirtintą sąrašą, sunkiomis formomis, ar skirtingų lyčių vyresnių kaip 9 metų vaikų, kurie turi turėti atskirus kambarius; 2) socialinio būsto fonde nėra laisvų mažesnio naudingojo ploto būstų; 3) išnuomojamas vieno kambario butas; 4) socialinio būsto fonde nėra laisvų mažesnio naudingojo ploto judėjimo ir apsitarnavimo funkcijų sutrikimų turintiems neįgaliesiems specialiai pritaikytų būstų (išnuomojant šiems neįgaliesiems specialiai pritaikytą būstą). Pagal Įstatymo 15 straipsnio 2 dalį, šiais atvejais priimamas sprendimas išnuomoti didesnio naudingojo ploto socialinį būstą. Aprašo 14 punktas eliminuoja asmenims galimybę išsinuomoti didesnio naudingojo ploto socialinį būstą Įstatymo 15 straipsnio 1 dalyje numatytais atvejais, todėl nepagrįstai riboja asmenų ir šeimų teisę į tokio socialinio būsto nuomą.

Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo (toliau – VSI) 4 straipsnio 1 dalies 6 punktą nustato *savivaldybės veiklos ir savivaldybės institucijų priimamų sprendimų teisėtumo* principą, kuris reiškia, kad savivaldybės institucijų ir kitų savivaldybės viešojo administravimo subjektų veikla ir visais jų veiklos klausimais priimti sprendimai turi atitikti įstatymų ir kitų teisės aktų reikalavimus.

Atsižvelgiant į tai, jog Aprašo 14 punktas nepagrįstai riboja asmenų ir šeimų teisę į didesnio naudingo ploto socialinio būsto nuomą Įstatyme numatytais atvejais, darytina išvada, kad Aprašo 14 punktas neatitinka Įstatymo 15 straipsnio 2 dalies bei VSI 4 straipsnio 6 punkto nuostatos.

Aprašo 32 punkte nustatyta: „Socialinis būstas Savivaldybės tarybos sprendimu nuomojamas kitais Įstatyme neįvardytais atvejais, vadovaujantis Lietuvos Respublikos valstybės ir savivaldybių turto valdymo, naudojimo ir disponavimo juo įstatymu ir kitais teisės aktais, vadovaujantis visuomeninės naudos, efektyvumo, racionalumo ir viešosios teisės principais, asmenims ar šeimoms atitinkantiems socialinio būsto nuomininkų statusą, tačiau kurių pajamos ir turtas dėl gaunamų tikslinių kompensacijų (slaugos ir priežiūros išlaidų kompensacija, netekto darbingumo (invalidumo) pensija, ligos pašalpa, transporto išlaidų kompensacija neįgaliesiems ir kt.) viršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytus dydžius, taip pat kitais panašiais atvejais.“

Lietuvos Respublikos valstybės ir savivaldybių turto valdymo, naudojimo ir disponavimo juo įstatymo (toliau – Turto valdymo įstatymas) 9 straipsnio 4 punkte nustatyta, kad savivaldybių turtas turi būti valdomas, naudojamas ir juo disponuojama vadovaujantis viešosios teisės principu, tai yra sandoriai dėl savivaldybių turto turi būti sudaromi tik teisės aktų, reglamentuojančių disponavimą savivaldybių turto, nustatytais atvejais ir būdais.

Įstatymo 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad teisę į socialinio būsto nuomą turi asmenys ir šeimos, kurie atitinka visus šiuos reikalavimus: yra įrašyti į Lietuvos Respublikos gyventojų registrą, deklaravo turtą ir gautas pajamas ir deklaravę turto vertę ir gautos pajamos neviršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytų turto ir pajamų dydžių, neturi Lietuvos Respublikos teritorijoje nuosavybės (bendrosios nuosavybės) teisę būsto (tinkamo būsto). Įstatymo 16 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad asmenys ir šeimos, turintys teisę į paramą būstui išsinuomoti ir atitinkantys šio įstatymo 9 straipsnio 1 dalyje nustatytus reikalavimus, įrašomi į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašus. Įstatymo 16 straipsnio 9 dalyje nustatyta, kad socialinis būstas nuomojamas laikantis eiliškumo, įvertinus buvimo asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašuose laikotarpį. Pagal Įstatymo 16 straipsnio 11 dalį, socialinis būstas gali būti išnuomojamas ir neįrašytiems į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašus asmenims ir šeimoms, netekusiems turėto būsto dėl gaisrų, potvynių, stiprių vėjų ar kitų nuo žmogaus valios nepriklausančių aplinkybių, asmenims, kuriems yra nustatytas 0–25 procentų darbingumo lygis, šeimoms, auginančioms penkis ar daugiau vaikų, šeimoms, kurioms vienu kartu gimsta trys ar daugiau vaikų, šeimoms, kuriose abiem sutuoktiniams yra nustatytas 0–25 procentų darbingumo lygis ir kurios augina vaiką (vaikus), neįgaliesiems, vieniems auginantiems vaiką (vaikus), šeimoms, auginančioms vaikus, kai ne mažiau kaip dviem vaikams yra nustatytas sunkus neįgalumo lygis, ir šeimoms, kuriose ne mažiau kaip dviem šeimos nariams yra nustatytas 0–25 procentų darbingumo lygis. Taigi, vadovaujantis Įstatymu, socialinis būstas nuomojamas tik asmenims ir šeimoms, turintiems teisę į socialinio būsto nuomą pagal Įstatymo 9 straipsnio 1 dalį, įrašytiems į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašus, ir laikantis eiliškumo (išskyrus Įstatymo 16 straipsnio 11 dalyje nurodytus atvejus). Kitų socialinio būsto nuomojimo atvejų Įstatymas nenumato.

Be to, atkreiptinas dėmesys į tai, kad, vadovaujantis Įstatymo 9 straipsnio 1 dalies 2 punktu ir Lietuvos Respublikos piniginės socialinės paramos įstatymo 17 straipsnio 1 dalimi, slaugos ir priežiūros (pagalbos) išlaidų tikslinės kompensacijos ir transporto išlaidų kompensacijos neįgaliesiems neįskaitomos į asmenų ir šeimų gaunamas pajamas.

Aprašo 32 punktas numato galimybę socialinį būstą nuomoti Įstatyme nenustatytais atvejais, todėl nepagrįstai išplečia socialinio būsto nuomojimo atvejų sąrašą ir pažeidžia asmenų ir šeimų, laukiančių eilėje paramai būstui išsinuomoti gauti, ir asmenų ir šeimų, kuriems ši parama yra būtina dėl ypač sudėtingų gyvenimo aplinkybių, teises ir teisėtus interesus. Darytina išvada, kad Aprašo 32 punktas neatitinka Įstatymo 9 straipsnio 1 dalies ir 16 straipsnio 1, 9 ir 11 dalių, taip pat Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 punkto bei VSI 4 straipsnio 6 punkto nuostatų.

Aprašo 42.4 papunktyje nustatyta, kad savivaldybės taryba gali priimti sprendimą socialinį būstą nuomoti kaip savivaldybės būstą, jeigu asmens (šeimos), nuomojančio (nuomojančios) socialinį būstą, deklaruotas turtas (įskaitant gautas pajamas) daugiau kaip 25 procentais viršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytus turto ir pajamų dydžius. Įstatymo 20 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad savivaldybės taryba gali priimti sprendimą socialinį būstą nuomoti kaip savivaldybės būstą, jeigu asmens (šeimos), nuomojančio (nuomojančios) socialinį būstą, deklaruoto turto vertė

ar gautos pajamos daugiau kaip 25 procentais viršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytus turto ir pajamų dydžius.

Pagal Įstatymo 20 straipsnio 6 dalį, atitinkama dalimi Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytus turto ir pajamų dydžius turi viršyti tik asmens (šeimoms) turto vertė arba tik asmens (šeimoms) gautos pajamos. Pagal Aprašo 42.4 papunktį, kitaip nei pagal Įstatymo 20 straipsnio 6 dalį, atitinkama dalimi Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytus turto ir pajamų dydžius turi viršyti ir asmens (šeimoms) turto vertė, ir asmens (šeimoms) gautos pajamos.

Aprašo 42.4 papunktyje taip pat nustatyta, kad jis taikomas tik asmenims, auginantiems tris ar daugiau vaikų iki 18 metų, neįgaliesiems ir vyresniems kaip 60 metų asmenims. Įstatymo 20 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad asmenys ir šeimos, prašantys priimti sprendimą socialinį būstą nuomoti kaip savivaldybės būstą, turi neturėti nuosavybės teise kito tinkamo būsto. Kitų reikalavimų, kuriuos turi atitikti šie asmenys ir šeimos, Įstatymo 20 straipsnio 6 dalis nenustato.

Aprašo 42.4 papunktis nepagrįstai riboja asmenų ir šeimų, kurių tik turto vertė arba tik gautos pajamos daugiau kaip 25 procentais viršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytus turto ir pajamų dydžius, ir asmenų ir šeimų, kurie neaugina trijų ar daugiau vaikų iki 18 metų, nėra neįgalieji ar vyresni kaip 60 metų, teisę į savivaldybės būsto nuomą. Darytina išvada, kad Aprašo 42.4 punktas neatitinka Įstatymo 20 straipsnio 6 dalies bei VSĮ 4 straipsnio 6 punkto nuostatų.

Aprašo 46 punkte nustatyta: „Asmenys ir šeimos, daugiau kaip vienus metus nuomojantys Savivaldybės būstą Aprašo 42.4 punkte nurodytu atveju, sumažėjus asmens ar šeimos turtui (įskaitant gautas pajamas) gali teikti prašymą rinkos kainomis nuomojamą Savivaldybės būstą toliau nuomoti socialinio būsto nuomos sąlygomis.“ Aprašo 46 punktas numato galimybę savivaldybės būstą, nuomojamą Įstatymo 20 straipsnio 6 dalyje numatytu atveju, asmens (šeimoms) prašymu išnuomoti kaip socialinį būstą, jeigu pasikeičia asmens (šeimoms) materialinė padėtis ir deklaruoto turto vertė ir gautos pajamos ne daugiau kaip 25 procentais viršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytus turto ir pajamų dydžius.

Kaip minėta, pagal Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 punktą, savivaldybių turtas turi būti valdomas, naudojamas ir juo disponuojama vadovaujantis viešosios teisės principu. Taip pat minėta, kad socialinis būstas nuomojamas tik asmenims ir šeimoms, turintiems teisę į socialinio būsto nuomą pagal Įstatymo 9 straipsnio 1 dalį (atitinkantiems visus Įstatymo 9 straipsnio 1 dalyje nurodytus reikalavimus), įrašytiems į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašus, ir laikantis eiliškumo (išskyrus Įstatymo 16 straipsnio 11 dalyje nurodytus atvejus). Kitų socialinio būsto nuomojimo atvejų Įstatymas nenustato. Aprašo 46 punktas numato galimybę socialinį būstą išnuomoti Įstatyme nenustatytais atvejais, todėl nepagrįstai išplečia socialinio būsto nuomojimo atvejų sąrašą ir pažeidžia asmenų ir šeimų, laukiančių eilėje paramai būstui išsinuomoti gauti teises ir teisėtus interesus. Darytina išvada, kad Aprašo 46 punktas neatitinka Įstatymo 16 straipsnio 1, 9 ir 11 dalių, taip pat Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 punkto bei VSĮ 4 straipsnio 6 punkto nuostatų.

Aprašo 47 punkte nustatyta, kad savivaldybės būstas bendrabučio pastate nuomojamas asmenims ir šeimoms, kurių deklaruotas turtas (įskaitant gautas pajamas) neviršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytų pajamų ir turto dydžių ir kurie Lietuvos Respublikos teritorijoje nuosavybės teise neturi turto (*pagal kontekstą – būsto*). Aprašo 48 punkte nustatyta, kad asmenys ir šeimos, įrašyti į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į savivaldybės būstą bendrabučio pastate, sąrašą ir nuomojantys savivaldybės būstą bendrabučio pastate, privalo deklaruoti turtą (įskaitant gautas pajamas). Atsižvelgiant į tai, kad Aprašo 47 punkte nurodyti reikalavimai, kuriuos atitinkantys asmenys ir šeimos pagal Įstatymo 9 straipsnio 1 dalį turi teisę į socialinio būsto nuomą, ir kad Aprašo 48 punkte nustatyta pareiga, kurią, pagal Įstatymą, turi asmenys ir šeimos, įrašyti į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašus ir gaunantys paramą būstui išsinuomoti, darytina išvada, kad nuomojant savivaldybės būstą bendrabučio pastate taikomos ir socialinio būsto nuomos sąlygos.

Įstatymo 2 straipsnio 12 dalyje nustatyta, kad bendrabučiai pagal Įstatyme nustatytas sąlygas prie socialinio būsto nepriskiriami. Tai reiškia, kad gyvenamosios patalpos bendrabučiuose negali būti nuomojamos kaip socialinis būstas. Aprašo 47 ir 48 punktai numato galimybę gyvenamąsias

patalpas bendrabučiuose nuomoti kaip socialinį būstą, o tai neatitinka Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 dalyje numatyto viešosios teisės principo bei VSI 4 straipsnio 6 punkto nuostatos.

Aprašo 49 punkte nustatyta, kad savivaldybės būstas bendrabučio pastate nuomojamas našlaičiams ir likusiems be tėvų globos asmenims (jų šeimoms), ne vyresniems kaip 35 metų (vadovaujantis Aprašo 50 punktu, šiems asmenims ir šeimoms būstas nuomojamas pirmumo teise), jaunoms šeimoms, neįgaliesiems ar jų šeimos nariams. Aprašo 51 punkte nustatyta, kad savivaldybės būstas bendrabučio pastate gali būti išnuomojamas šeimoje smurtą patiriantiems asmenims su vaikais, asmenims ar šeimoms, patiriantiems socialinę riziką dėl gyvenamosios vietos nebuvimo ar staigaus praradimo, dėl smurto šeimoje ar panašių aplinkybių, dėl kurių gyvenimas gyvenamojoje vietoje tampa neįmanomas, ir išskeldinamiems socialinio būsto nuomininkams, turintiems faktiškai su jais gyvenančių nepilnamečių vaikų ir išlaikytinių.

Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.623 straipsnio, reglamentuojančio gyvenamųjų patalpų nuomą bendrabučiuose, 1 dalyje nustatyta: „Darbininkus, tarnautojus, studentus, mokinius jų darbo ar mokymosi metu galima apgyvendinti bendrabučiuose. Bendrabučiai yra specialiai pastatyti ar šiam tikslui įrengti gyvenamieji namai.“ Pagal Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 1 dalį, gyvenamosios patalpos bendrabučiuose yra pritaikytos ir nuomojamos tik darbininkams, tarnautojams, studentams ir mokiniams ir tik apgyvendinti jų darbo ar mokymosi metu. Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 1 dalis nenumato galimybės gyvenamąsias patalpas bendrabučiuose nuomoti kitoms asmenų grupėms ar kitiems tikslams. Aprašo 49–51 punktuose nurodyti kitokie nei Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 1 dalyje asmenų grupės ir tikslai, kuriems nuomojamos gyvenamosios patalpos bendrabučiuose. Darytina išvada, kad Aprašo 49–51 punktai neatitinka Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 1 dalies bei pažeidžia Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 dalyje numatytą viešosios teisės principą, VSI 4 straipsnio 6 punkte numatytą sprendimų teisėtumo principą.

Atkreiptinas dėmesys į tai, kad Vilniaus apygardos administracinis teismas 2011 m. spalio 14 d. sprendimu administracinėje byloje Nr. I-3260-561/2011 (šį sprendimą Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2012 m. balandžio 2 d. nutartimi administracinėje byloje Nr. A⁶³-1385/2012 paliko nepakeistą) pagal Vyriausybės atstovo Vilniaus apskrityje pareiškimą pripažino, kad Savivaldybės balanse esančių gyvenamųjų patalpų (bendrabučių) apgyvendinimo tvarkos, patvirtintos Vilniaus miesto savivaldybės tarybos 2003 m. gruodžio 3 d. sprendimu Nr. 01A-41-159 „Dėl Savivaldybės balanse esančių gyvenamųjų patalpų (bendrabučių) apgyvendinimo tvarkos tvirtinimo“, 7.1. papunkčio dalis, kurioje nustatyta, kad patuštintos gyvenamosios patalpos (bendrabučiai) gali būti nuomojamos šeimoms, kuriose yra I, II grupės invalidas arba vaikas invalidas iki 16 metų, kuriam būtina nuolatinė slauga, ir 7.2. papunktis, kuriame nustatyta, kad patuštintos gyvenamosios patalpos (bendrabučiai) gali būti nuomojamos našlaičiams, I, II grupės invalidams, asmenims, grįžusiems iš įkalinimo įstaigos, ir kitiems asmenims, prieštarauja Civilinio kodekso 6.623 straipsnio nuostatom.

Aprašo 64 punkte nustatyta, kad asmenims ir šeimoms, kurie teisę nuomotis savivaldybės būstą bendrabučio pastate įgijo iki 2003 m. gruodžio 3 d. kaip asmenys ir šeimos, kurie su savivaldybe ar jos įstaigomis yra susiję darbo ar jų esmę atitinkančiais santykiais, sudaromos neterminuotos savivaldybės būsto nuomos sutartys. Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad darbuotojai, pasibaigus darbo sutarčiai ar mokymosi laikui, ir asmenys, kurie mokosi, pasibaigus mokslo metams, iš bendrabučio išskeldinami. Gyvenamųjų patalpų nuomos bendrabučiuose sutartis yra terminuota sutartis, kurios terminas apibrėžiamas įvykiu – darbo sutarties pabaiga, mokymosi laiko pabaiga arba mokslo metų pabaiga. Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 2 dalis nenumato galimybės gyvenamąsias patalpas bendrabučiuose asmenims toliau nuomoti įvykus šioje dalyje nurodytam įvykiui. Aprašo 64 punktas darbuotojams suteikia teisę nuomotis gyvenamąsias patalpas bendrabučiuose ilgiau, nei leidžia Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 2 dalis. Darytina išvada, kad Aprašo 64 punktas neatitinka Civilinio kodekso 6.623 straipsnio 2 dalies, Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 dalies ir VSI 4 straipsnio 6 punkto nuostatų.

Aprašo 71 punkte nustatyta: „Savivaldybės tarybos sprendimo projektas, kuriuo perrašomas Savivaldybės būstas iš Savivaldybės būsto fondo sąrašo į Savivaldybės socialinio būsto fondo sąrašą, rengiamas gavus asmens rašytinį prašymą pakeisti Savivaldybės būsto nuomos sutartį ir sudaryti socialinio būsto nuomos sutartį, jeigu asmens (šeimos) Lietuvos Respublikos gyventojų turto deklaravimo įstatyme nustatyta tvarka deklaruotas turtas (įskaitant gautas pajamas) už kalendorinius metus iki prašymo pateikimo dienos neviršija Įstatymo 11 straipsnyje įtvirtintų dydžių.“ Aprašo 72 punkte nustatyta: „Asmuo kreiptis su prašymu dėl Savivaldybės būsto perrašymo į Savivaldybės socialinio būsto fondo sąrašą ir sudaryti socialinio būsto nuomos sutartį gali tik praėjus ne mažiau kaip vieniems metams nuo Savivaldybės būsto sutarties sudarymo dienos.“ Sistemiskai aiškinant Aprašo 71 ir 72 punktų nuostatas darytina išvada, kad jeigu asmens (šeimos), nuomojančio (nuomojančios) savivaldybės būstą, deklaruoto turto vertė ir gautos pajamos neviršija Įstatymo 11 straipsnio 2 dalyje nustatytų turto ir pajamų dydžių, asmens (šeimos) prašymu šis būstas gali būti išnuomojamas kaip socialinis būstas.

Kaip minėta, pagal Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 punktą, savivaldybių turtas turi būti valdomas, naudojamas ir juo disponuojama vadovaujantis viešosios teisės principu. Taip pat minėta, kad socialinis būstas nuomojamas tik asmenims ir šeimoms, turintiems teisę į socialinio būsto nuomą pagal Įstatymo 9 straipsnio 1 dalį (atitinkantiems visus Įstatymo 9 straipsnio 1 dalyje nurodytus reikalavimus), įrašytiems į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašus, ir laikantis eiliškumo (išskyrus Įstatymo 16 straipsnio 11 dalyje nurodytus atvejus). Kitų socialinio būsto nuomojimo atvejų Įstatymas nenustato. Aprašo 71 ir 72 punktai numato galimybę socialinį būstą nuomoti Įstatyme nenustatytais atvejais, todėl nepagrįstai išplečia socialinio būsto nuomojimo atvejų sąrašą ir pažeidžia asmenų ir šeimų, laukiančių eilėje paramai būstui išsinuomoti gauti, teises ir teisėtus interesus. Darytina išvada, kad Aprašo 71 ir 72 punktai neatitinka Įstatymo 16 straipsnio 9 dalies, taip pat Turto valdymo įstatymo 9 straipsnio 4 punkto bei VSĮ 4 straipsnio 6 punkto nuostatų.

Aprašo 78 punkte nustatyta: „Administratorius, esant poreikiui ir galimybėms bei vadovaudamasis Savivaldybės tarybos sprendimu, turi teisę nuomoti būstus iš privataus sektoriaus fizinių ar juridinių asmenų ir šiuos būstus subnuomoti asmenims ar šeimoms, įrašytiems į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašą.“ Vadovaujantis Įstatymu, asmenims ir šeimoms, įrašytiems į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašus, teikiama parama būstui išsinuomoti. Įstatymo 6 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad parama būstui išsinuomoti asmenims ir šeimoms teikiama nuomojant socialinį būstą ir mokant būsto nuomos ar išperkamosios būsto nuomos mokesčių dalies kompensaciją. Kitų paramos būstui išsinuomoti formų Įstatymo 6 straipsnio 2 dalis nenustato. Aprašo 78 punkte numatyta galimybė paramą būstui išsinuomoti teikti Įstatymo 6 straipsnio 2 dalyje nenustatyta forma – subnuomoti privatiems subjektams priklausantį būstą asmenims ar šeimoms, įrašytiems į asmenų ir šeimų, turinčių teisę į paramą būstui išsinuomoti, sąrašą, o privataus turto subnuoma pagal savo pobūdį nėra ir savivaldybės funkcija. Viešojoje teisėje galioja principas „draudžiama viskas, išskyrus tik tai, kas leidžiama“, kuris kyla iš Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau –VAĮ) 3 straipsnio 1 dalies 1 punkte įtvirtinto *įstatymo viršenybės* principo, reiškiančio, jog viešojo administravimo subjektų įgaliojimai atlikti viešąjį administravimą turi būti nustatyti teisės aktuose, o veikla turi atitikti šiame įstatyme išdėstytus teisinius pagrindus. Atsižvelgiant į tai, jog šioje socialiai jautrioje socialinio būsto nuomos srityje, savivaldybei nėra suteikta teisė spręsti socialiai remtinų asmenų aprūpinimo socialiniu būstu klausimus kitokiu būdu, nei numato Įstatymas, darytina išvada, kad Aprašo 78 punktas neatitinka Įstatymo 6 straipsnio 2 dalies, VAĮ 3 straipsnio 1 dalies 1 punkto reikalavimų, o tuo pačiu ir VSĮ 4 straipsnio 6 punkto nuostatų.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos savivaldybių administracinės priežiūros įstatymo 5 straipsnio 1 dalies 1 punktu, siūlau svarstyti Aprašo 14 ir 32 punktų, 42.4 papunkčio, 46–51 punktų, 64, 71, 72 ir 78 punktų pakeitimo ar panaikinimo klausimą.

Teikimas turi būti apsvarstytas artimiausiame savivaldybės tarybos posėdyje (bet ne vėliau kaip per 1 mėnesį) nuo teikimo gavimo dienos. Apie priimtą sprendimą Vyriausybės atstovui turi

būti pranešta per 10 dienų nuo sprendimo priėmimo dienos. Savivaldybės administravimo subjekto motyvuotu prašymu Vyriausybės atstovas gali pratęsti teikimo įvykdymo terminą.

Vadovaudamasis Savivaldybių administracinės priežiūros įstatymo 4 straipsnio 9 dalimi, savivaldybės meras artimiausiame savivaldybės tarybos posėdyje privalo su informacija apie teikimą supažindinti savivaldybės tarybos narius.

Vyriausybės atstovė

Vilda Vaičiūnienė